

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Václava Štencla, MA a JUDr. Martina Kopy, Ph.D. ve věci

žalobce: **CITYHotelBrno s.r.o.**, IČO 63471841
sídlem Vídeňská 183/124, 619 00 Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Zdeňkou Jedličkovou
sídlem Bašty 413/2, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2020, č. j. 8366/20/5300-22444-707622,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Platebním výměrem Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 2. 10. 2017, č. j. 4171623/17/3002-50521-703186 (dále jen „platební výměr“), byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období únor 2017 ve výši 51 723 Kč. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2020, č. j. 8366/20/5300-22444-707622 (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítnuto, přičemž platební výměr jím byl potvrzen.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů. Namítá, že z výzvy k odstranění pochybností ze dne 26. 4. 2017 (dále jen „výzva k odstranění pochybností“) podle § 89 daňového řádu nevyplývá, jaké konkrétní pochybnosti správci daně vznikly, jak má žalobce tyto pochybnosti odstranit, ani konkrétní povaha těchto pochybností. Výzva proto nebyla vydána v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou pro svoji obecnost a nesrozumitelnost. Je nezbytné, aby bylo z výzvy seznatelné, jaké indicie vedly správce daně k domněnce, že plnění nebylo fakticky přijato. Dle názoru žalobce takové skutečnosti neexistují. Správcem daně sdělené důvody jsou zcela nezpůsobilé pro vznik konkrétních pochybností. Nekonkrétnost pochybností správce daně uvedených ve výzvě způsobila, že žalobce nevěděl, jaké skutečnosti má vlastně doplňovat. Žalobce také nesouhlasí s tvrzením správce daně, že předložení formálně bezvadného daňového dokladu nemůže být dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být totiž fakticky prokázáno existující zdanitelné plnění. Daňový doklad totiž může být dokladem o provedené službě do doby, než správci daně vzniknou podložené a důvodné pochybnosti (nález Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. IV. ÚS 591/08). Jelikož žalobce splnil svoji povinnost prokázat vznik nároku na odpočet daně podle § 72 a § 73 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), zadržování nadměrného odpočtu správce daně je nezákonné. Žalovaný dále nepřihlédl k vyjádření odvolatele ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení ze dne 11. 2. 2020 i přesto, že bylo doručeno ve lhůtě žalovaným stanovené. Současně žalovaný zastavil řízení o poskytnutí lhůty k vyjádření ke skutečnostem zjištěným při dokazování v rámci odvolacího řízení, i když tuto lhůtu již prodloužil. Žalobce se dále věnuje otázce obecnosti výzvy k odstranění pochybností a zdůrazňuje, že správce daně ve výzvě nespecifikoval jakými důkazními prostředky má žalobce jeho pochybnosti odstranit. Z jednání žalobce, které následovalo po obdržení výzvy, pak také nelze vyvodit, že by si žalobce správně vyložil obsah této výzvy, čímž by došlo k jejímu zhojení podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 2. 2012, č. j. 8 Afs 38/2011-117 (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dále uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102, musí být existence pochybností opřena o skutkové důvody, tj. o důvody objektivně existující a nespočívající toliko v úsudku a vůli příslušných pracovníků správce daně. Pochybnost však nemusí být jistotou správce daně o tom, že tvrzení daňového subjektu nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá. Postačí tedy důvodné podezření. Po správci daně přitom nelze požadovat, aby své pochybnosti vyjádřil v míře konkrétnosti, kterou doposud z činnosti daňového subjektu nezná a které získá až zevrubnou analýzou

předložených a opatřených důkazních prostředků (k tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, č. j. 9 A 254/2015-150, rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, č. j. 8 Afs 38/2011-117). V daném případě neměl správce daně ke dni vydání výzvy k dispozici žalobcovu evidenci pro účely DPH a daňové doklady, nemohl je tedy ani kvalifikovaně zpochybnit. Pochybnosti vyjádřené ve výzvě jsou dostatečně konkrétní a jsou založeny na racionální úvaze vycházející z žalobcovy činnosti za předchozí období. Jsou totiž založeny na analýzách ekonomické činnosti (poměr přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění), kdy skutečnost, že žalobce opakovaně vykazuje vyšší přijatá než uskutečněná zdanitelná plnění, zakládá zcela legitimní pochybnost o tom, zda žalobce přijatá zdanitelná plnění použil v rámci své ekonomické činnosti. Stejně tak vytvářejí dosud neukončené postupy k odstranění pochybností za zdaňovací období prosinec 2016 a leden 2017 legitimní pochybnosti o správnosti daňového tvrzení (k tomu žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Afs 300/2016-88). Žalobce na předmětnou výzvu opakovaně reagoval a předkládal důkazní prostředky. Nelze se tedy ztotožnit se závěrem, že by výzva byla pro žalobce matoucí. Žádný z předložených důkazních prostředků, a to jednotlivě ani v jejich vzájemné souvislosti, nesvědčí o tom, že plnění byla uskutečněna tak, jak žalobce tvrdil v předložených daňových dokladech. Nárok na odpočet daně nemá základ ve formálním účetním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Vzniknou-li tedy správci daně pochybnosti o správnosti daňového dokladu, je třeba prokázat nárok na odpočet daně jinými způsoby, které daňový řád předpokládá. Prokázání existence zdanitelného plnění tíží žalobce. Je proto na něm, aby si k prokázání těchto skutečností předem opatřil potřebné důkazní prostředky. V souladu se zásadami spolupráce a vstřícnosti podle § 6 odst. 1 a 4 daňového řádu žalovaný vyčkal s vydáním rozhodnutí až do uplynutí lhůty žádané žalobcem, přičemž přihlédl k jedinému vyjádření, které žalobce v této lhůtě podal. Vzhledem k tomu, že žalobce ve svém vyjádření ani ve správní žalobě neuplatnil žádné nové argumenty, je zjevné, že postupem žalovaného nebyl nijak zkrácen na svých právech.

4. V rámci ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Žalobce primárně namítá nekonkrétnost výzvy k odstranění pochybností, která způsobuje její nezákonnost.
7. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu má-li správce daně pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového tvrzení nebo jiné písemnosti předložené daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění pochybností. Ve výzvě správce daně vede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností podle § 89 odst. 2 daňového řádu.

8. Nekonkrétnost výzvy k odstranění pochybností byla častým předmětem rozhodování správních soudů, existuje proto bohatá judikatura, která zákonné požadavky výzvy podle § 89 daňového řádu dále konkretizuje.
9. Již ze zákonného znění § 89 daňového řádu je zřejmé, že správce daně může vyzvat k odstranění pochybností pouze subjekt, který podal daňové tvrzení nebo jinou písemnost, o jejichž správnosti, průkaznosti či pravdivosti má správce daně pochybnosti (potažmo má-li pochybnosti o pravdivosti údajů v nich obsažených). Existence stanoveného typu pochybnosti správce daně je tedy nutnou podmínkou pro zahájení postupu k odstranění pochybností. Pochybnost správce daně přitom nemusí být jistotou o tom, že tvrzení daňového subjektu nejsou správná, průkazná, úplná či pravdivá. Něco takového ostatně ani nebude ve většině případů možné, neboť ucelené a najisto postavené poznatky o daňovém subjektu a o pravdivosti jeho daňově relevantních tvrzeních lze zpravidla získat až zevrubnou analýzou jeho hospodaření či jiných aktivit. Postačí, půjde-li o důvodné podezření, tj. o podezření založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích správce daně či na jeho analýzách obdobné kvality opřených o skutkové důvody. V každém případě musí jít o poznatky či analýzy mající skutkový základ, vztahující se k daňově relevantní činnosti daňového subjektu a opírající se o logickou a racionální úvahu. Poznatky mohou mít například charakter informací o obchodní činnosti dalších daňových subjektů obchodujících s prověřovaným subjektem, vůči němuž má být zahájeno vytykácí řízení, ukazují-li tyto poznatky, že jsou v rozporu s tvrzeními prověřovaného subjektu, ač by se měly shodovat. Analýzy mohou být založeny například na dlouhodobém sledování výše daňové povinnosti příslušného daňového subjektu (např. odlišuje-li se přiznávaná daň v určitém zdaňovacím období znatelně od výše daně v jiných zdaňovacích obdobích) či na analýze toku finančních prostředků mezi ním a jinými daňovými subjekty. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 110/2007-102, závěry usnesení se sice vztahují z vytykácímu řízení podle předchozí právní úpravy, lze je však podle názoru soudu aplikovat i na stávající právní úpravu postupu k odstranění pochybností).
10. Ve vztahu k projednávané věci považuje soud za nejprůběhavější posouzení zákonnosti výzvy k odstranění pochybností provedené NSS v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Afs 300/2016-88. V dané věci správce daně jako své pochybnosti ve smyslu § 89 odst. 1 daňového řádu uvedl, že dosud nebyly odstraněny pochybnosti správce daně za předcházející zdaňovací období a že tvrzená hodnota přijatých plnění výrazně převyšuje výši uskutečněných plnění. Pochybnosti tedy pramenily z toho, že daňový subjekt dlouhodobě vykazoval vyšší přijatá zdanitelná plnění než uskutečněná zdanitelná plnění, v důsledku čehož uplatňoval nadměrný odpočet DPH. Jelikož daňový subjekt nevyvrátil pochybnosti správce daně o správnosti vykázaného nadměrného odpočtu za předchozí zdaňovací období, pojal správce daně pochybnost o tom, zda daňový subjekt správně vykázal nadměrný odpočet i za předmětné zdaňovací období. NSS ve svém rozsudku potvrdil, že taková výzva o odstranění pochybností splňuje zákonné požadavky § 89 daňového řádu.
11. V nyní posuzovaném případě z výzvy o odstranění pochybností vyplývá, že správci daně vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plnění (ř. 40 a ř. 41) za zdaňovací období únor 2017, jelikož žalobce opakovaně vykazoval vyšší přijatá zdanitelná plnění než uskutečněná zdanitelná plnění a jelikož v době vydání výzvy ještě nedošlo k odstranění pochybností o správnosti,

průkaznosti, pravdivosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plnění tvrzených v podaných daňových přiznáních za zdaňovací období prosinec 2016 a leden 2016. Správce daně ve výzvě mimo jiné uvedl, jakým způsobem by měl žalobce jeho pochybnosti odstranit a to předložením všech originálů daňových dokladů a originálů písemností, které se k daňovým dokladům vztahují (tj. originály smluv, objednávek, dodacích listů a zakázkových listů, výpisů z bankovních účtů, dokladů o zaplacení a dalších listin).

12. Z výzvy je snadno seznatelné, že se při jejím vydání správce daně řídil racionálními úvahami, které podložil konkrétními skutkovými poznatky, jak po něm požaduje výše citovaná judikatura. Charakter pochybností zcela odpovídá situaci posuzované ve shora uvedeném rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Afs 300/2016-88, v němž NSS postup správce daně aproboval. Nelze proto dojít k závěru, že výzva k odstranění pochybností v nyní projednávané věci představuje akt libovůle správce daně, jak namítá žalobce.
13. Pokud správce daně ve výzvě uvádí, že žalobce dlouhodobě vykazuje vyšší přijatá zdanitelná plnění než uskutečněná zdanitelná plnění, je zřejmé, že před vydáním výzvy správce daně dlouhodobě sledoval tvrzenou výši přijatých zdanitelných plnění žalobce. Také skutečnost, že se žalobcem probíhají další kontrolní postupy ve vztahu ke dvěma přímo předcházejícím zdaňovacím obdobím, je způsobila vytvořit pochyby správce daně o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plnění za přímo následující zdaňovací období, jestliže žalobce i v tomto období vykázal vyšší přijatá zdanitelná plnění než uskutečněná zdanitelná plnění. I zde se jedná o racionální úvahu založenou na konkrétních skutkových zjištěních.
14. Z výzvy také dostatečně vyplývá, jakým způsobem mohl žalobce pochybnosti správce daně odstranit. Výzva logicky obsahuje pouze demonstrativní výčet originálů dokumentů, které mohl žalobce předložit, aby prokázal, že plnění bylo uskutečněno v takové výši, jakou žalobce uvedl v daňovém tvrzení. Pokud by totiž správce daně ve výzvě požadoval prokázání předmětných skutečností předložením konkrétních dokumentů, zasáhl by tím do žalobcovy důkazní autonomie, jelikož je právě na žalobci, aby si zvolil, jakým způsobem bude prokazovat předmětná tvrzení.
15. Soud proto dospěl k závěru, že námitka žalobce týkající se obecnosti výzvy k odstranění pochybností není důvodná.
16. Nad rámec nutného odůvodnění soud poznamenává, že i kdyby byla výzva k odstranění pochybností v rozporu s § 89 daňového řádu, bylo by třeba dále zkoumat, zda nebyl adresát výzvy schopný na její obsah adekvátně reagovat a zda tak fakticky učinil. Smyslem požadavků na obsah výzvy o odstranění pochybností je to, aby daňovému subjektu byly sděleny pochybnosti způsobem umožňujícím mu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků (podrobněji rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2012, č. j. 8 Afs 38/2011-117). Ze spisového materiálu je přitom zřejmé, že správce daně v průběhu postupu k odstranění pochybností dále konkretizoval své pochybnosti a žalobci přesně vymezil, kterých plnění se tyto pochybnosti týkají (viz např. Vyrozmění o výsledku šetření stížnosti ze dne 3. 7. 2017, protokol o místním šetření ze dne 25. 7. 2017, či podrobné Sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 21. 8. 2017, na které mohl žalobce dle § 90 odst. 2 daňového řádu reagovat dalšími návrhy na provedení důkazů). Z jednotlivých podání žalobce je přitom zřejmé, že zcela porozuměl tomu, kterých konkrétních plnění se pochybnosti správce daně týkají a v čem přesně tyto pochybnosti spočívají.

17. Proti samotnému věcnému posouzení prokázání nároku na odpočet DPH ze strany žalovaného žalobce fakticky brojí pouze zcela obecným tvrzením o tom, že svou povinnost důkazní i tvrzení splnil a prokázal vznik nároku na odpočet DPH. Toto obecné konstatování ovšem není vůbec způsobilé vyvrátit konkrétní hodnocení skutkových zjištění ze strany správce daně. Z tvrzení, že argumentace finanční správy je zčásti založena na lživých tvrzeních a zčásti se jedná o přepjatý formalismus, není vůbec zřejmé, ke kterým konkrétním argumentům se vztahuje a v čem přesně by měla spočívat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Podobně ani z tvrzení, že žalovaný žalobci vytýká absenci zbytečných listin, není patrné, čeho konkrétně se týká. Taktéž námitka, že správce daně ani žalovaný řádně a úplně nezkoumali skutkový stav, je zcela obecná. Soud přitom žádné pochybení v hodnocení skutkového stavu neshledal. Správce daně k jednotlivým plněním uvedl konkrétní pochybnosti a řádně vyhodnotil všechny podklady. Jelikož žalobce úvahy správce daně (natož žalovaného) nijak konkrétně nezpochybňuje, odkazuje soud v podrobnostech na hodnocení obsažené v na straně 10 až 15 platebního výměru.
18. Naznačuje-li žalobce, že pro prokázání nároku na odpočet DPH stačilo předložení účetních dokladů, pak s tímto názorem nelze s ohledem na konkrétní okolnosti případu souhlasit. Formální účetní doklad sice zásadně vede k unesení prvotního důkazního břemene daňového subjektu, nicméně pokud je relevantním způsobem správcem daně takový doklad zpochybněn, dochází k přenosu důkazního břemene zpět na daňový subjekt. Ten pak musí fakticitu daňového plnění prokázat jinak (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49). Tento přístup není v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. IV. ÚS 591/08, na který žalobce odkazuje. V tomto nálezu totiž Ústavní soud posuzoval situaci, kdy formální doklady předložené daňovým subjektem nebyly relevantně zpochybněny. Jak ovšem bylo podrobněji uvedeno výše, v nyní projednávané věci správce daně žalobci sdělil nejprve pochybnosti týkající se pravdivosti údajů v jeho daňovém přiznání, posléze pak pochybnosti konkretizoval k jednotlivým přijatým zdanitelným plněním.
19. Žalobce dále v žalobě s poměrně nejasným záměrem odkazuje na své vyjádření ze dne 11. 2. 2020 a takřka mimochodem naznačuje, že není spokojen s tím, jak s tímto vyjádřením žalovaný naložil. Ač se podle názoru soudu nejedná o žalobní bod, považuje soud za vhodné uvést, že uvedená vada postupu žalovaného neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
20. Žalovaný prováděl v odvolacím řízení dokazování, jehož výsledek sdělil žalobci pomocí dokumentu s názvem Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 20. 1. 2020, č. j. 2552/20/5300-22444-707622 (dále jen „seznámení“). V seznámení žalovaný stanovil lhůtu 15 dní ode dne doručení, během které měl žalobce možnost se k provedení dokazování vyjádřit nebo navrhnout další důkazy. Součástí seznámení je také konstatování žalovaného, že uvedená lhůta sice nejde prodloužit, pokud však žalobce o její prodloužení o rozumnou dobu požádá, žalovaný vyčká s vydáním konečného rozhodnutí do konce této prodloužené lhůty. Na ústním jednání konaném dne 3. 2. 2020 požádal zástupce žalobce o prodloužení lhůty k vyjádření se k seznámení o deset dnů. Z protokolu o ústním jednání č. j. 4855/20/5300-22444-707622

vyplývá, že žalovaný této žádosti vyhověl. Poté žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 26. 2. 2020, č. j. 8356/20/5300-22444-707622, kterým zastavil řízení o prodloužení lhůty.

21. Podle § 115 daňového řádu může odvolací orgán v rámci odvolacího řízení provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení. Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Tato lhůta nesmí být delší než 15 dní.
22. Ačkoliv byla až s účinností od 1. 1. 2021 výslovně zakotvena možnost prodloužení lhůty dle § 115 odst. 2 daňového řádu, judikatura dovodila, že i dle dřívější právní úpravy se jednalo o lhůtu prodloužitelnou (viz rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2020, č. j. 3 Afs 80/2019-126). Zároveň však NSS konstantně zdůrazňuje, že ne každé procesní pochybení má nutně vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Totéž přitom NSS výslovně vztáhl také k vadě spočívající v zastavení řízení o žádosti o prodloužení lhůty dle § 115 daňového řádu (viz rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2021, č. j. 6 Afs 284/2020-40).
23. S ohledem na citovanou judikaturu soud dospěl k závěru, že žalovaný se dopustil procesní vady, jestliže řízení o žádosti o prodloužení lhůty dle § 115 odst. 2 daňového řádu zastavil. Zároveň však soud dále zkoumal, zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pro toto posouzení jsou rozhodující konkrétní skutkové okolnosti, které měly vliv na to, zda žalobce mohl v dostatečném rozsahu fakticky (materiálně) realizovat svá práva, konkrétně právo vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem a důkazům a navrhnout nové důkazy.
24. Soud proto předně poukazuje na skutečnost, že žalobce na seznámení reagoval vyjádřením ze dne 11. 2. 2020, ve kterém se však nevyjadřuje k provedení dokazování, místo toho se opět zabývá obecností výzvy k odstranění pochybností. Žádné jiné vyjádření žalobce žalovanému nezaslal. Seznámení bylo žalobci doručeno 27. 1. 2020 a stanovená lhůta uplynula dne 11. 2. 2020. Zaprvé je tedy zřejmé, že žalobce podal své vyjádření ještě v neprodloužené lhůtě 15 dní. Zadruhé je z odstavce [6] napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný k vyjádření žalobce přihlédl a v části III. /1. nazvané „Postup k odstranění pochybností“ se také věnoval problematice rozebírané v uvedeném vyjádření. A zatřetí žalovaný postupoval plně v souladu s tím, co avizoval ve svém sdělení, tj. lhůtu neprodloužil sice formálně, nicméně fakticky žádosti vyhověl tím, že vyčkal s vydáním rozhodnutí až po uplynutí „prodloužené“ lhůty. Soud tedy dospěl k závěru, že postupem žalovaného nebyl žalobce zkrácen na svých právech vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem a důkazům a navrhnout nové důkazy. Procesní pochybení spočívající v zastavení řízení o žádosti o prodloužení lhůty dle § 115 odst. 2 daňového řádu proto nemohlo mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Shrnutí a náklady řízení

25. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení

neuplatnil a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9. listopadu 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu